

panica

LAUREN OLIVER

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

CUPRINS

SÂMBĂTĂ, 18 IUNIE	7
SÂMBĂTĂ, 25 IUNIE	27
DUMINICĂ, 26 IUNIE	53
MARȚI, 28 IUNIE	67
VINERI, 1 IULIE	81
SÂMBĂTĂ, 2 IULIE	97
LUNI, 4 IULIE	101
VINERI, 8 IULIE	125
SÂMBĂTĂ, 9 IULIE	143
LUNI, 11 IULIE	151
MIERCURI, 13 IULIE	165
MIERCURI, 20 IULIE	173
MIERCURI, 27 IULIE	189
VINERI, 29 IULIE.....	201
SÂMBĂTĂ, 30 IULIE	223
MIERCURI, 3 AUGUST	231
SÂMBĂTĂ, 6 AUGUST	253
DUMINICĂ, 7 AUGUST.....	261
DUMINICĂ, 14 AUGUST	275
LUNI, 15 AUGUST	295

MARȚI, 16 AUGUST	307
JOI, 18 AUGUST	315
LUNI, 22 AUGUST	323
JOI, 25 AUGUST	333
SÂMBĂȚĂ, 8 OCTOMBRIE	355

... în anul 2008, în cadrul proiectului de cercetare și dezvoltare...

... în anul 2008, în cadrul proiectului de cercetare și dezvoltare...

.....	SÂMBĂȚĂ, 18 IULIE
.....	SÂMBĂȚĂ, 22 IULIE
.....	DUMBĂȚĂ, 26 IULIE
.....	MARȚI, 30 IULIE
.....	VINEȚI, 3 IULIE
.....	SÂMBĂȚĂ, 7 IULIE
.....	LUNI, 14 IULIE
.....	VINEȚI, 8 IULIE
.....	SÂMBĂȚĂ, 9 IULIE
.....	LUNI, 14 IULIE
.....	MIERCURI, 15 IULIE
.....	MIERCURI, 20 IULIE
.....	MIERCURI, 27 IULIE
.....	VINEȚI, 29 IULIE
.....	SÂMBĂȚĂ, 30 IULIE
.....	MIERCURI, 3 AUGUST
.....	SÂMBĂȚĂ, 4 AUGUST
.....	DUMBĂȚĂ, 7 AUGUST
.....	DUMBĂȚĂ, 14 AUGUST
.....	LUNI, 15 AUGUST

HEATHER

Apa era atât de rece, că îi tăie respirația lui Heather, când trecu printre tinerii adunați pe mal, cu picioarele în apă mică, fluturând prosoape și pancarte improvizate, ovaționându-i pe cei care urmau să sară. Trase aer în piept și se băgă sub apă. Vocile, strigătele și râsetele încetară pe dată să se mai audă. O singură voce rămase cu ea.

N-am vrut să se întâmple asta.

Ochii aceia; genele lungi, alunița de sub sprânceana dreaptă.

E ceva ce mă atrage la ea.

Ceva ce mă atrage la ea. Cu alte cuvinte: nimic nu mă atrage la tine.

Plănuise să îi spună că îl iubește, în seara aceea.

Senzația de frig era pur și simplu răsunătoare, un vuiet prin corpul ei. Își simțea pantalonii scurți din blugi de parcă ar fi fost plini cu pietre. Din fericire, anii în care înfruntase golful cu Bishop și se întrecuseră la cariera de piatră făcuseră din Heather Nill o înotătoare puternică.

În apă erau o mulțime de trupuri care se răsuceau, stropeau și țopăiau, adică săritorii, și oameni care se alăturaseră înotului lor festiv și intraseră în apa de la carieră îmbrăcați,

cu dozele de bere și cu jointurile. Auzea un ritm îndepărtat, o reverberație slabă, de care se lăsă purtată prin apă, fără gânduri, fără teamă.

Asta însemna Panica: să nu îți fie teamă.

Scoase capul la suprafață să ia aer și văzu că deja traversase fâșia îngustă de apă și ajunsese pe malul opus: o grămadă neregulată de roci acoperite cu mușchi verde și negru, adunate laolaltă ca un străvechi morman de Lego. Pline de fisuri și crăpături, se înălțau spre cer, deasupra apei.

Treizeci și unu de oameni săriseră deja, toți prieteni de-ai lui Heather și foști colegi de clasă. Doar un grup mic rămăsese sus pe culme, pe buza stâncoasă și crestată a țărmului, ce se întindea în aer deasupra apei, în partea de nord, ca un dinte uriaș, care își croise drum în pământ.

Era prea întuneric să îi vadă. Lanternele și focul de tabără luminau doar țărmul și puțin din apa ca cerneala și fețele celor care săriseră și care încă pluteau la suprafață, triumfători, prea fericiți să simtă frigul și luându-i în zeflema pe ceilalți competitori. Vârful crestei era o întunecime sălbatică, unde copacii încălecau stânca sau poate stânca se pierdea printre copaci.

Dar Heather știa cine sunt. Toți competitorii trebuiau să se prezinte când ajungeau sus pe creastă, apoi Diggin Rodgers, comentatorul sportiv al aceluia an, striga numele fiecăruia în megafonul pe care îl împrumutase de la fratele lui mai mare, care era polițist. Trei oameni mai trebuiau să sară: Merl Tracey, Derek Klieg și Natalie Velez. Nat. Cea mai bună prietenă a lui Heather.

Heather își vârî degetele într-o fisură din stâncă și se ridică. Mai devreme, dar și în anii trecuți, se uitase cum toți jucătorii se cățaraseră pe creastă, ca niște insecte uriașe,

mustind de apă. În fiecare an, oamenii se întreceau să fie primii care săreau, deși nu câștigau niciun punct în plus. Era o chestie de orgoliu.

Se lovi tare cu genunchiul de o stâncă ascuțită. Când se uită în jos, văzu sânge picurându-i din rotulă. În mod ciudat, nu simțea nicio durere. Și, cu toate că ceilalți încă ovaționau și strigau, îi auzea parcă din depărtare. Cuvintele lui Matt acopereau toate vocile.

Uite ce e, pur și simplu, nu merge.

E ceva ce mă atrage la ea.

Dar putem fi prieteni.

Aerul era răcoros. Vântul se întetise și sufla printre copacii bătrâni, astfel încât din pădure se auzea un șuierat pătrunzător, dar ea nu mai simțea frigul. Inima îi bătea cu putere și o simțea în gât. Găsi o altă fisură în stâncă, își sprijini picioarele pe mușchiul alunecos și se ridică, așa cum văzuse că făceau jucătorii în fiecare vară, încă de când era în clasa a opta. Auzea vag vocea lui Diggin, distorsionată de megafon.

– Ultimul în joc... un concurent nou...

Dar jumătate dintre cuvintele lui se pierdură în vânt.

Sus, sus, sus, ignorând durerea din degete, încercând să rămână pe partea stângă a crestei, unde stâncile se adunau una în alta, formând o margine lată, pe care era ușor de urcat. Brusc, o siluetă întunecată trecu pe lângă ea. Aproape că alunecă. În ultima clipă, își propti picioarele mai bine pe marginea îngustă și își înfipse bine degetele, să se sprijine. Un val de ovații se auzi și primul ei gând fu: Natalie. Dar apoi răsună vocea lui Diggin:

– Și, iată-l, doamnelor și domnilor! Merl Tracey, al treizeci și doilea concurent al nostru!

Aproape ajunsese sus. Riscă o privire în spate și văzu o pantă stâncoasă, abruptă și apa întunecată lovindu-se de stâncile de jos. Brusc, i se păru că era o distanță de milioane de mile. O clipă ceața din minte i se risipi, furia și durerea dispărură și își dori să se târască înapoi la siguranța malului, unde o aștepta Bishop. Puteau merge la Dot's, să mănânce gofre cu mult unt și cu multă smântână. Puteau să se plimbe cu mașina, cu geamurile deschise, să asculte greierii sau să stea pe capota mașinii lui vorbind nimicuri.

Dar era prea târziu. Vocea lui Matt îi reveni în minte și continuă să urce.

Nimeni nu știe cine a inventat Panica sau când a început. Există mai multe teorii. Unii dau vina pe închiderea fabricii de hârtie, care pusese pe liber, peste noapte, patruzeci la sută din populația adultă din Carp, New York. Lui Mike Dickinson, cunoscut pentru că fusese arestat pentru trafic cu droguri exact în noaptea balului de absolvire, iar acum schimbă frâne la Jiffy Lube, pe Route 22, îi place să-și atribue meritul; de aceea el continuă să se ducă la săritura din deschiderea jocului, chiar și la șapte ani după absolvire.

Niciuna dintre povești nu e adevărată, oricum. La fel ca multe alte lucruri din Carp, un orașel sărac, cu doisprezece mii de locuitori, aflat la mama zmeilor, Panica începuse pentru că era vară și nu era nimic altceva de făcut acolo.

Regulile sunt simple. În prima zi după absolvire are loc săritura de deschidere, iar jocul continuă toată vara. După ultima înfruntare, câștigătorul ia premiul. Toți cei de la Carp High pun bani, fără excepție. Taxa este de un dolar pe zi, pentru fiecare zi de școală, din septembrie până în iunie. Cei care refuză să plătească primesc avertizări care pot fi

blânde sau convingătoare: dulapul vandalizat, geamuri sparte, fețe sparte.

Și e cinstit. Oricine vrea să joace are șansa să câștige.

O altă regulă: toți seniorii, dar numai seniorii, sunt eligibili și trebuie să-și anunțe intenția de a concura participând la săritură, prima dintre întreceri. Uneori, se înscriu și patruzeci de tineri. Și există un singur câștigător. Doi arbitri planifică jocul, denumesc întrecerile, transmit instrucțiunile, oferă premii și deduc puncte. Ei sunt aleși de către arbitrii din anul precedent, în secret. Nimeni, în toată istoria jocului, n-a spus vreodată că ar fi fost arbitru.

Au existat suspiciuni, desigur, zvonuri și speculații. Carp e un oraș mic, iar arbitrii sunt plătiți. De exemplu, cum de Myra Campbell, care mereu fura prânzul de la cantină, pentru că nu avea mâncare acasă, și-a permis, brusc, acea Honda? Ea le-a spus că îi murise un unchi. Dar nimeni nu auzise vreodată de unchiul ei, de fapt, nimeni nu se gândise vreodată la Myra, până când venise cu mașina aceea, cu geamurile lăsate, fumând, cu soarele reflectându-se atât de puternic în parbriz că aproape îi acoperise zâmbetul.

Doi arbitri aleși în secret, sub jurământ de taină, care lucrează împreună. Asta e regula. Altfel, ar putea fi mituiți și chiar amenințați. De aceea sunt doi, pentru a fi siguri că lucrurile rămân echilibrate, pentru a reduce riscul ca unul dintre ei să trișeze și să divulge informații, să ofere ponturi. Dacă jucătorii știu la ce să se aștepte, se pot pregăti. Și nu e cinstit deloc. Parțial, elementul-surpriză, faptul că nu se cunoaște nimic îi elimină unul câte unul.

De obicei, miza ajunge la 50 000 \$, după ce sunt deduse taxele și arbitrii – oricine ar fi ei – își iau partea. Cu patru ani în urmă, Tommy O'Hare și-a luat câștigurile, a

cumpărat de la amanet două obiecte, unul fiind un Ford galben-lămâie, s-a dus direct în Las Vegas și a jucat toți banii pe negru, la ruletă.

În anul următor, Lauren Davis și-a pus dinți noi și o pereche de țâțe noi, apoi s-a mutat în New York. S-a întors în Carp după două Crăciunuri și a stat cât să-și etaleze o poșetă nouă și un nas și mai nou, apoi a fugit înapoi. Zvonurile au rămas în urma ei: ieșea cu fostul producător al unui reality show despre slăbit; era model pentru Victoria's Secret, deși nimeni nu o văzuse vreodată în vreun catalog. (Și mulți dintre băieți chiar se uitaseră prin ele.)

Conrad Spurlock s-a apucat de făcut metamfetamină – afacerea tatălui său – și a băgat banii într-un atelier nou, pe Mallory Road, după ce un altul le arsese din temelii. Iar Sean McManus a folosit banii să meargă la facultate; vrea să devină medic.

În șapte ani de joc au fost trei morți, patru, dacă o luăm în calcul și pe cea a lui Tommy O'Hare, care s-a împușcat cu cel de-al doilea obiect cumpărat de la amanet, după ce la ruletă i-a ieșit numărul pariat, dar pe roșu.

Vezi? Până și câștigătorii Panicii se tem de ceva.

Așadar, să ne întoarcem la ziua de după absolvire, cea în care se dă startul Panicii, ziua săriturii. Să derulăm înapoi, până pe malul apei, dar să ne oprim cu câteva ore înainte ca Heather să ajungă pe creastă, împietrită, îngrozită de ideea de a sări.

Întoarce camera încet. Nu am ajuns încă. Mai avem puțin, totuși.

DODGE

Nimeni de pe mal nu îl încuraja pe Dodge Mason, nici nu l-ar fi ovaționat nimeni, indiferent cât de departe ar fi ajuns. Nu conta. Tot ce conta era câștigul. Iar Dodge avea un secret, știa ceva despre Panică, probabil că știa mai mult decât oricare dintre cei aflați pe plajă. De fapt, avea două secrete.

Lui Dodge îi plăceau secretele. Îi dădeau energie, îl făceau să se simtă puternic. Când era mic, spunea chiar că avea propria lume secretă, un loc personal al umbrelor, unde putea să se ghemuiască și să se ascundă. Chiar și acum, în zilele proaste ale Daynei, când durerea era nimicitoare și începea să plângă, când mama lui stropea toată casa cu Febreze și îl invita pe noul ei iubit de rahat, iar Dodge auzea târziu în noapte cum patul lovea peretele, de parcă l-ar fi lovit un pumn în stomac, el era tentat să se cufunde în acel loc întunecat, plăcut și doar al lui.

La școală, toți îl considerau un laș. Dodge știa asta. Arăta ca un laș. Întotdeauna fusese înalt și slab, ascuțit, exact ca tatăl său, cum îi spunea mama lui. Din câte știa, trupul slab și pielea închisă la culoare erau singurele lucruri moștenite de la tatăl său, un dominican care lucrase la construcția de

acoperișuri și cu care mama lui fusese împreună pentru câteva clipe încinse, pe vremea când locuia în Miami. Dodge nu-și amintea nici măcar numele lui. Roberto. Sau Rodrigo. Sau vreun alt rahat d-ăsta.

Când rămăseseră blocați pentru prima dată în Carp (mereu se gândea astfel la situația lor, că rămăseseră blocați acolo; el, Dayna și mama lui erau ca niște pungi din plastic goale, care rătăceau prin țară purtate de vânt și din când în când se agățau de vreun stâlp de telefon sau pe sub roțile vreunei camionete, unde rămâneau o vreme), fusese bătut de trei ori: mai întâi de Greg O'Hare, apoi de Zev Keller și pe urmă, din nou, de Greg O'Hare, doar să se asigure că Dodge cunoștea regulile. Iar Dodge nu ripostase. Nici măcar o dată.

Fusese și în situații mai rele.

Iar acela era al doilea secret al lui Dodge și sursa puterii lui. Nu se temea. Pur și simplu, nu-i păsa. Iar asta era cu totul și cu totul altceva.

Cerul era presărat cu roșu, și purpuriu, și portocaliu. Lui Dodge îi părea că seamănă cu o vânătaie imensă sau cu o poză făcută în interiorul unui corp. Mai era vreo oră până la apus și până la miză, apoi urma săritura.

Dodge deschise o bere. Prima și singura. Nu voia să fie amestecat și nici nu trebuia să fie. Dar fusese o zi caldă și venise direct de la Home Depot și îi era sete.

Lumea abia începea să se adune. Din când în când, Dodge auzea din depărtare vreo portieră trântită, câte un strigăt dintre copaci, vacarmul muzicii. Whippoorwill Road era la distanță de vreun sfert de milă; tinerii începeau să apară de pe potecă, croindu-și drum prin vegetația deasă, dând la o parte mușchii ce atârnavă și vița-de-vie, cărând cu

ei lăzi frigorifice, sticle și difuzoare de iPod, punând ochii pe vreun petic de nisip.

Școala se terminase. De tot, pentru totdeauna. Trase aer în piept. Dintre toate locurile unde trăise – Chicago, DC, Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans –, New York mirosea cel mai bine. La fel ca maturizarea și schimbarea, lucrurile se transformau și deveneau alte lucruri.

Ray Hanrahan și prietenii lui ajunseseră primii. Nu era surprinzător. Deși concurenții nu erau anunțați oficial până în momentul săriturii, Ray se lăuda de câteva luni că el va lua acasă premiul, la fel cum făcuse fratele lui, cu doi ani în urmă. Luke câștigase la limită, în ultima rundă. Plecase cu cincizeci de miare. Celălalt concurent nu plecase deloc. Dacă medicii spuneau adevărul, nu avea să mai umble vreodată.

Dodge învârti o monedă în palmă, o făcu să dispară, apoi să reapară între degetele lui. În clasa a patra, iubitul mamei lui – nu-și amintea care dintre ei – îi cumpărase o carte despre trucurile magicienilor. Locuiseră în Oklahoma în anul acela, o hazna într-un bazin plat, unde soarele pârlea pământul și iarba, iar el petrecuse o vară întreagă învățând cum să scoată monede din urechi și să vâre o carte de joc în buzunar atât de repede încât să nu fie observată.

La început fusese doar o modalitate de a-și umple timpul, dar devenise obsesie. Era ceva rafinat în asta: în felul în care oamenii vedeau fără să vadă, în felul cum mintea completa ceea ce se aștepta să vadă, în felul cum ochii te trădau.

El știa că Panica era un mare truc de magie. Arbitrii erau magicienii; restul erau doar o adunătură de gură-cască tâmpiți.

Urmă Mike Dickinson, cu doi prieteni, toți vizibil băuți. Părul lui Dick începuse să se rărească și îi văzu bucăți de